

THĂM NUÔI CHỒNG

Thinh Nguyen (Nguyễn Phương Nhu chuyển)

Chúng tôi cưới nhau vừa được hơn 3 năm thì Saigon thất thủ. Lúc đó tôi vừa 28 tuổi và có hai con - cháu gái vừa lên 2 và cháu trai chừng 5 tháng. Cũng như hàng ngàn, hàng vạn người khác trước đây đã từng đi lính hoặc làm việc với chính phủ Việt Nam Cộng Hòa hoặc với chính phủ Mỹ, chồng tôi cũng được gọi đi học tập về chế độ mới. “Chừng 10 ngày thôi...”, họ trấn an chúng tôi như vậy.

Chồng tôi đi học tập 9 năm. Tôi đi thăm nuôi được khoảng mười lần. Mỗi lần đi là tốn khoảng 10 đồng tiền xe, chưa kể tiền mua và chuẩn bị thức ăn cho anh, trong khi lương giáo viên của tôi chỉ có 30 đồng một tháng.

Thường là tôi mượn tiền của bà con và đồng nghiệp để đi thăm chồng, sau đó lãnh lương trả lại và xoay tua với nhau vì cũng có nhiều người khác đồng cảnh ngộ như tôi. Có lần chồng tôi bị chuyển vào khu vùng sâu vùng xa, mấy ngày mới có chuyến xe. Đi về mất cả tuần lễ mà chỉ được gặp nói chuyện có 15 phút, rồi lui thủ đi về, có khi phải chờ cả năm mới được gặp lại.

Đồng lương giáo viên ít ỏi của tôi trở thành nguồn thu nhập chính để nuôi bản thân, 2 con nhỏ, bà ngoại già 90 tuổi và nuôi chồng trong trại cải tạo. Tối tối, tôi dắt hai con ra bến xe đồ bán vé số kiếm thêm tiền, hơn 10 giờ đêm mới dọn hàng về nhà.

Có lần tôi đang lui cui dọn hàng thì nghe tiếng “Thưa Cô!”. Nhìn lên mới thấy té ra là Huy, đứa học trò thường hay bị tôi rầy vì hay ngủ gật trong lớp và thường xuyên nộp bài trễ. Em cũng đến bến xe hàng đêm để bán vé số kiếm sống phụ gia đình cho nên không có thời gian ngủ và học bài. Ban đầu tôi còn thấy xấu hổ, nhưng sau đó hiểu nhau hơn và hai thầy trò cùng ngồi tâm sự và khóc với nhau cả tối.

Có một lần, tối hôm trước khi đi thăm nuôi chồng, tôi cố gắng chạy ra bến xe bán thêm vài tấm vé số để có thêm tiền lo cho anh. Gần đến lúc dọn hàng đi về thì có một người đến mua vé số. Họ mua đâu khoảng 2 đồng và đưa tờ 10 đồng. Tôi vét hết tiền lẻ trong túi mới đủ tiền thôi.

Về đến nhà tôi mới thấy ra là tờ giấy 10 đồng đó là tiền giả! Chẳng những người đó đã không trả tiền vé số mà còn gạt lấy hết số tiền thôi của tôi, số tiền mồ hôi nước mắt mà tôi đã dành dụm lâu nay để đi thăm nuôi chồng!

Tôi đã khóc suốt đêm. Cái nghèo tôi đã quen, nhưng cái giành giật, gian trá, lừa đảo làm tôi rất đau. Tại sao họ có thể nhẫn tâm gạt tiền của những người nghèo như tôi? Rồi ngày mai làm sao tôi có tiền xe đi thăm nuôi chồng? Nếu không gặp anh lần này, lỡ họ chuyển anh đến chỗ khác thì sao? Tôi chỉ còn biết khóc và cầu nguyện, cầu xin Ông Trời cho con tìm ra giải pháp.

3 giờ sáng, trời vẫn còn tối, tôi đã vội ra bến xe. Tôi canh khi xe sắp lăn bánh thì chạy mua 2 ổ bánh mì không. Tay tôi run run khi đưa em bé tờ giấy 10 đồng giả mà tôi vừa bị gạt hôm qua. Vì gấp gáp và trời chưa sáng, nên em bé đã không phát giác ra tiền giả.

Em đã vét hết tiền trong túi để thối lại cho tôi, và vui vẻ đưa tôi hai ổ bánh mì, còn chúc tôi đi đường bình an. Lúc đó tôi thấy quá xấu hổ, không dám nhìn thẳng mắt em, mà chỉ lí nhí cảm ơn, và trong bụng chỉ biết nói thầm “Cô xin lỗi em, Cô xin lỗi em, sau này cô sẽ đền bù lại cho em...”

Trên suốt đường đi, tôi đã không ngừng cầu nguyện cho em, sám hối chuyện xấu mà tôi đã làm. Không những tôi đã không trả tiền bánh mì cho em, mà còn gạt lấy thêm cả số tiền thối của em. Tôi được đi thăm chồng, nhưng em bé đó phải trả một giá như thế nào đây?

Trong lòng tôi cứ mãi xin lỗi em và cầu xin cho em được bình yên. Tôi cảm thấy có lỗi với lương tâm của mình vì đã không làm tròn thiên chức và đạo đức của một người thầy giáo. Tôi cũng xin lỗi cha mẹ và ngoại tôi vì đã không giữ đúng lời dạy của ông bà là không được gian tham trộm cắp của ai dù chỉ là một xu!

Sau lần đó tôi trở lại bến xe tìm em bán bánh mì đó, nhưng giòng đời đã đưa chúng tôi đi hai hướng khác nhau. Hơn 40 năm đã qua, nhưng tôi vẫn không quên được hành động lừa gạt đó của mình. Nó trở thành bài học thâm thúy, sâu sắc nhất đời tôi, cho tôi thấy rõ một người tốt đôi khi vẫn có thể có hành động xấu vì hoàn cảnh bắt buộc.

Điều này giúp tôi rất nhiều trong việc nuôi dạy con và giáo dục học trò, giúp tôi thông cảm hơn khi học trò ngủ gật trong lớp hoặc không làm bài tập đúng hạn, và giúp tôi tha thứ cho người, cho mình nhiều hơn.

Sau này về lại Việt Nam thăm gia đình, mỗi lần ra bến xe, tôi đều mua bánh mì hoặc đậu phộng hay một món gì nho nhỏ từ các em, coi như là đền trả món nợ ân tình năm xưa.

*Thinh Nguyen
(Ảnh net-minh họa)*